

หน้าาก

บทที่ 27

อาการต่อต้านของร่างอ่อนบาง บอกให้รู้ถึงความไม่สมัครสมานพร้อมใจเมื่อการรุกร้าเกินเลยไปกว่าจะรับไหว ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกตัว ในอาการหายใจสะท้อนลึก แขนแข็งแรงได้แต่กอดร่างที่สั่นสะท้านไว้ ชบหน้าลกับศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผมสีนุ่นนุ่มที่หอมกรุ่นอย่างพยายามสงบอารมณ์...

ทักทายระบายลมหายใจอยู่กับอกหนา ตัวสั่นราวกับลูกนก อีกครู่ มือที่อบอุ่นก็ประคองใบหน้าเธอด้วยสีหน้าอ่อนลง ริมฝีปากเรียวก้มลงมาประทับแม่หนักแน่นแต่ด้วยอาการอ่อนโยน

“ ผมขอโทษ...”

เธอยอมให้ชายหนุ่มอ้อยอิ่งจุมพิตขอโทษ หัวใจดูจะมีอำนาจเหนือความรู้สึกผิดชอบชั่วดีทุกอย่าง นานมาแล้วที่หญิงสาวรู้ตัวว่าหลงอยู่ในห้วงมุนของวังวนความรักความหลงที่จุดให้เธอจมลึกลงเรื่อย ๆ แต่เธอก็อวรณ์เกินกว่าจะถอยหนี... มาบัดนี้เมื่ออยู่กันสองต่อสองในอ้อมอกของกันและกัน ในที่และโอกาสที่ห่างไกลจากสายตาผู้คน ทักทายจึงประจักษ์ว่าอำนาจของความรักความหลง ที่เธอมีต่อชายผู้นี้ ได้แสดงตัวออกมาอย่างชัดเจนน่าหวั่นกลัวขนาดไหน

“ พอเถอะค่ะ ” พุดพลางดันร่างอีกฝ่ายให้ห่างออก ใบหน้าสะอ้านยังเคลียคลอไกลจันลมหายใจผสมผสานกัน

“ ไม่รักผมหรือ ” เขายังอ่อน

“ ฉันกำลังจะแต่งงาน ”

“ จะแต่งจริงๆหรือ ”

ไม่มีคำตอบนอกจากอาการทอดถอนใจ เธอถอยห่างทั้งที่ยังอวรณ์

ชายหนุ่มหันไปกดสวิทช์ไฟ หญิงสาวต้องหลับตาลบแสงที่สว่างจ้าขึ้น ยกมือเสยผมให้เป็นระเบียบ ชายหนุ่มเดินกลับมาช่วยจัดผมให้ พุดเสียงอ่อน

“ รออยู่ตรงนี้ ผมจะไปเอาของที่รถ ”

ร่างสูงหายออกไปนานพอที่เธอจะกลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง หญิงสาวเดินสำรวจ ไล่เปิดไฟห้องต่างๆ ไปจนถึงห้องครัว พบว่าบ้านสะอาดสะอ้านไร้ฝุ่น ตู้เย็นขนาดใหญ่ยังเดินเงียบมีเครื่องดื่มและอาหารวางเรียง

ชายหนุ่มหอบหิ้วถุงข้าวของที่ช่วยกัน ซื่อเข้ามาวางลง ทักทายช่วยจัดของใส่ตู้เย็นขณะที่ชายหนุ่มคว้าถุงใส่ผักและผลไม้ไปเทลงในอ่างล้าง “ หิวหรือยัง ”

“ หิวมากเลยค่ะ ”

“ รอประเดี้ยวเดี้ยว ” เขารูดแขนเสื้อที่พับอยู่ใต้ศอกให้สูงขึ้น ไปอีก ท่าทางทะมัดทะแมงราวกับพ่อครัวมืออาชีพเมื่อเลือกเครื่องปรุงออกมาวาง

“ ทำครัวเป็นด้วยหรือคะ ” เธอเทเครื่องดื่มมาส่งให้

“ ทำเป็นอยู่ไม่ก็อย่าง ” ชายหนุ่มหันมาหลิวตา รับแก้วไปดื่มแล้ววางไว้ใกล้มือ

เธอเป็นลูกมืออยู่ข้างๆ จนเขาปรุงอาหารเสร็จ บ่อยครั้งที่ร่างสูงยื่นหน้ามาจุมพิตแก้ม บางครั้งตักอาหารให้ช่วยชิม เธอเผลอคิดไปว่าชีวิตคงดีไม่น้อยถ้าจะได้ยืนอยู่ด้วยกันอย่างนี้ตลอดไป

ไวน์ที่ถูกปรนในระหว่างมื้ออาหารทำให้เธอเมา หลังจากอึ้มหน้า ชายหนุ่มจึงเป็นคนทำความสะอาดอย่างไม่เกียงอน

“ คุณนั่งเฉยๆ คอยให้กำลังใจก็พอ ”

เธอไม่ชินกับเครื่องดื่มจึงมีนและร่วงจนทนยืนไม่ไหว เดินมานั่งดูทีวีรอแล้วก็เผลอหลับ มารู้สึกตัวเมื่อลมหายใจอุ่นๆ รดริน ริมฝีปากและคางสาๆ เคล้าเคลีย

“ นอนที่นี่ใหม่ ” เสียงถาม

เธอขยับตัวจะลุกกนี่ ร่างหนักกลับทาบลงมากันไว้ ดวงตา
ในใบหน้าที่ลอยอยู่ใกล้ๆ ช่างอ่อนโยนยิ่งนัก

“ ไม่ได้หรอกค่ะ ”

“ ทำไมล่ะ ไม่มีใครรออยู่ที่บ้านสักหน่อย ”

“ แต่ฉันต้องกลับค่ะ ”

“ ให้คืนนี้เป็นคืนของเราไม่ได้หรือ ไม่ต้องคิดถึงอะไร ไม่ต้อง
คิดถึงใครทั้งนั้น ”

น้ำเสียงอ่อนน้อดอ่อน ริมฝีปากอู๋นๆ พรหมจุ่มพิตครั้งแล้วครั้งเล่า
หญิงสาวเกือบจะพ่ายแพ้ตัวเองเมื่อวงแขนอุ่นกอดรัดไว้อีกครั้ง ร่างอู๋น
ของเขาคล้ายมีพลังอำนาจมหัศจรรย์ที่ทำให้เธอลืมโลกแห่งความเป็น
จริงไปเสียสิ้น

“ คุณต้องการแค่นี้เท่านั้นหรือคะ ”

‘ ไม่ใช่... แต่ว่าตลอดไปตราบเท่าที่ผมจะทำได้ ..’ เขาจะ
โกหกเธอสิ้นปาก แต่ความรู้สึกในส่วนลึกที่วูบออกมาตอบคำถาม
กลับทำให้เขาต้องแปลกใจตัวเอง เพราะว่ามันไม่ได้ขัดแย้งกันเลย
กับคำพูดที่กำลังจะแต่งปั้น.....

เขาเพิ่งจะรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างเขาและเธอไม่ใช่เรื่อง
ของการเสแสร้งแกล้งทำไปเสียทั้งหมด ความคิดแค้นเคืองโกรธเกลียด
ต่างหากที่เป็นเรื่องเสแสร้ง เป็นข้ออ้างที่ชายหนุ่มยกขึ้นมากระตุ้น
ให้ตัวเองก้าวเดินต่อไปในบทบาทที่ซม့်มัวว้างให้ เพื่อแย่งชิงผู้หญิงที่
เป็นของชายอื่น... และเพื่อสินจ้างรางวัลที่ถูกตั้งเป็นเครื่องล่อ

เขาควรจะต้องเกลียดเธอ.....

อาการเจียบทำให้หญิงสาวผิดหวัง ขยับตัวถอยห่าง ดิ่งตัวเอง
กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง

“ เรากลับกันดีกว่านะคะ ”

ชายหนุ่มมองใบหน้าที่เจื่อนจางลงอย่างใครจะอ่านให้เข้าใจ
ปลายมือลูบไล้ใบหน้าอ่อนนวล

“ เสียใจไหมที่มากับผมวันนี้ ”

“ ไม่ค่ะ ไม่เสียใจเลย ”

พึมพำตอบออกไปทั้งที่รู้สึกแห้งโหยเต็มที จนปานนี้เขายังไม่
เคยพูดสักคำว่ารักเธอ ทัดทยาละอายใจที่หลงไหลได้ปลื้ม ต้มตำ
มัวเมาไปคนเดียวแท้ๆ สำหรับเธอแล้ว คำว่า “รัก” รออยู่ที่ริมฝีปาก
หากชายหนุ่มพูดออกมาเธอก็พร้อมจะตอบกลับโดยไม่เสแสร้ง แต่
เขากลับล้งเลกับเพียงแค่ว่าถามง่ายๆ.....

หญิงสาวนึกถึงอาการที่เขารับโทรศัพท์แล้วก็เสียงออกไปพูดคุย
ที่อื่นหากว่านั่งอยู่ด้วยกัน ยังมีบางครั้งที่เขาโทรศัพท์ไปที่บ้านใน
เวลาค่ำแล้วรีนตอบด้วยน้ำเสียงเจื่อนมีพิรุณว่า “ พี่ระเพิ่งออกไป
ข้างนอก ” เมื่อเธอโทรศัพท์เข้ามื่อถือ เธอยังได้ยินเสียงดนตรี
กับเสียงหัวเราะของผู้หญิงดังสอดแทรก

หรือว่าเขามีใครอื่นจึงไม่อาจตอบออกมาให้เธอเสียใจ

เธอถามในระหว่างทางที่ชายหนุ่มขับรถพากลับบ้านว่า

“ คุณมีใครรักอยู่แล้วใช่ไหมคะ คุณระ ”

ใบหน้าสะอ้านหันมา “ ทำไมถามอย่างนั้นครับ ”

“ บางครั้งคุณออกจากบ้านไปตอนค่ำๆ ”

ชายหนุ่มบีบมือเธอ เย้าว่า

“ ระวางแผนเป็นคุณนายไปได้ ”

หญิงสาวคาดหวังที่จะได้รับคำแก้ตัว ไม่ว่าเขาจะพูดอย่างไร
เธอก็พร้อมจะเชื่ออยู่แล้ว ทว่าชายหนุ่มกลับเจียบ

เมื่อเขาไม่อธิบายเธอก็ไม่อาจคาดคั้น กลัวจะถูกตำหนิว่า
ละลาบละล้วง ก็เธอไม่ได้เป็นอะไรกับเขาสักหน่อย.....

ทัดทยาารู้สึกว่าหัวใจของเธอหล่นหายไปไหนสักแห่งในระหว่าง
ทาง เพราะเธอไม่ได้เป็นตัวของตัวเองเลยนับจากร่างของเขาก้าว

ออกไปจากรถ ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าขับรถต่อมาจนถึงที่ได้อย่างไร เธอถูกรอบงำด้วยความรู้สึกนานา ในช่วงเวลาไม่กี่ชั่วโมงเธอผ่านความรู้สึกเป็นสุขที่สุด และก็เป็นทุกข์ที่สุด หลงใหลได้ปลื้มและก็กลับมาละอายแก่ใจ หญิงสาวเพิ่งจะบอกตัวเองว่าเธอหลงรักผู้ชายที่เห็นเธอเป็นเพียงอาหารว่างที่เธอไม่ได้คิดจะจริงจังด้วย เธอสมเพศตัวเองที่เคยคิดแม้แต่จะเลิกกับจาริต หากว่ารหัสที่ต้องการ

น้ำตาซึมลงเป็นทางเมื่อหญิงสาวจอดรถ ความรักความหลงทำให้อารมณ์อ่อนไหวเสียใจง่ายตาย ที่ซึ่งถูกกันไว้เป็นสิทธิเฉพาะ มีรถยนต์อีกคันหนึ่งจอดอยู่ สมองเธอกลับไม่รับรู้ว่ารถคันนั้นเป็นรถของญาติ

ชายหนุ่มพารถออกไปจากที่เพื่อให้ทางแก่เธอ ทัดทยาต้องปาดน้ำตาทิ้ง แต่คนที่เดินมารอก็ยังเห็นร่องรอยแม่หญิงสาวจะพยายามกลบเกลื่อน

“ ภู ป่านี่แล้วมาทำอะไร ”

ก็เธอเล่า ป่านี่แล้วทำไมเพิ่งจะกลับ เขาแวะมาหาแต่ห้องปิดล็อกแน่นหนา โทรศัพท์มือถือถูกปิดไว้ทั้งคู่ โทรศัพท์ในบ้านไม่มีใครรับสาย ชายหนุ่มไม่รู้ว่าทำไมเขาจึงวนรถขึ้นอาคารมาจอดรออยู่ตั้งนานหลายชั่วโมงเพียงเพื่อที่จะดูให้รู้ว่าเธอจะกลับเมื่อไหร่เมื่อจาริตไม่อยู่

“ ก็ผมติดต่อกันไม่ได้...”

เธอไม่กล้ามองอีกฝ่าย สีหน้าเขาขริม ดวงตาสำรวจ

“ พ่อคุณไม่สบาย ผมพาไปโรงพยาบาลแล้ว ”

“ ตายจริง พ่อเป็นอะไรมากหรือเปล่า ”

“ หน้ามืดเป็นลม คุณอรุณีโทรมาตาม ผมก็เลยพาไปโรงพยาบาล หมอรับตัวไว้รักษาแต่ว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก ตอนนี้อยู่ปลอดภัยแล้ว ”

หญิงสาวระบายลมหายใจ “ แหม ทัดตกใจหมดเลย ”

“ ผมนี่กว่าจะพบคุณที่บ้าน...”

หญิงสาวหลบตา

ญาติเดินตามมาส่งเธอที่ลิฟท์ซึ่งจะต้องกลับลงไปยังส่วนที่มีพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแลแล้วขึ้นลิฟท์อีกตัวหนึ่งไปยังห้องพัก เขาไม่ได้พูดถึงคำพูดคุณอรุณีที่ฟ้องว่าเธอมาๆ หายๆ ไม่ค่อยได้ดูแลพ่อในช่วงเวลาที่เขาและจาริตเข้าใจว่าเธอมาอยู่กับพ่อนานๆ ตลอดบายที่เธอออกจากบริษัท

“ ส่งทัดตรงนี้ก็ได้อะ พู่นี่จะรีบไปหาพ่อแต่เช้า ขอขอบคุณที่ภูมาบอก ”

ชายหนุ่มมองร่างเพรียวพาไปหน้าอ่อนซีดเดินจากไป ลิฟท์อีกตัวที่ร่างบางเดินเข้าไปเลื่อนปิด เขาได้แต่ถอนใจ...

ญาติไม่มั่นใจนัก เมื่อจอดรถที่หน้าบ้านใหญ่ที่ได้รับการตกแต่งดูแลอย่างดีหลังนั้น นี่เป็นการมาครั้งที่สองหลังจากครั้งแรกที่เขาขับรถตามรหัสมาพร้อมทัดทยา เวลาผ่านไปเป็นเดือนจนเขาแทบจะจำทางไม่ได้ ต้องวนหาอยู่หลายรอบ

หญิงรับใช้วัยรุ่นวิ่งมาเปิดประตูเมื่อเขาจอดรถวิ่ง ระรินจูงลูกมาขึ้นรถที่ระเบียงอย่างแปลกใจ จำได้แต่นึกไม่ออกว่าเขาจะมาอีกด้วยสาเหตุอันใดโดยไม่มีทัดทยาตามด้วย

“ ผมบังเอิญผ่านมารุระก็เลยแวะเข้ามาครับ ” ญาติป็นคำพูดรู้สึกว่าเขาทำไม่ได้แบบเนียนเท่าไร เพราะสีหน้าอีกฝ่ายดูไม่วางใจ “ แวะเข้ามาทบทวนความจำ บังเอิญจำได้ ดีใจก็เลยต้องหยุดพักทหาย ”

“ เชิญนั่งก่อนคะ ” ระรินเชื่อเชิญตามมารยาท

ชายหนุ่มนึกหาเรื่องที่จะพูดคุย สีหน้าท่าทางอมทุกข์ของทัดทยาทำให้เขาต้องมาที่นี่ เบอร์โทรศัพท์ไม่กี่เบอร์ที่ปรากฏอยู่ในใบเรียกเก็บเงินเป็นของที่นี่และของพี่ชายระริน เขาแน่ใจว่ารหัสเป็นสาเหตุของร่องรอยน้ำตาบนใบหน้าซุบเซียวของหญิงสาว

น้องหลิวเป็นทูตสัมพันธ์ไมตรีที่เก่งกาจเสมอ เพียงชั่วเวลาไม่นานที่เด็กหญิงโผไปโผมาอยู่ในระหว่างมารดาและอาคันตุกะหนุ่ม ความแปลกหน้าในระหว่างคนทั้งสองก็ถูกลบให้เลือนหาย ต่างก็รู้สึกผ่อนคลายและพูดคุยกันด้วยความสบายใจยิ่งขึ้น ชายหนุ่มรู้สึกเอ็นดูเด็กน้อยยิ่งนัก ไบหนักกลมมีแก้มป่องและริมฝีปากห้อยย้อยสีชมพูสด ดวงตากลมโตใสแจ๋ว ผมเส้นบางเป็นมันว์บถูกตัดเป็นเส้นตรงทั้งด้านหน้าและหลัง ร่างเล็กจ้อยไม่อ้วนแต่ก็ดูสมบูรณ์แข็งแรง เขานึกสงสัยอยู่คราครั้นว่าใครคือพ่อของเด็กหญิง และเขาคนนั้นไปอยู่เสียที่ไหน

วูบหนึ่งที่ชายหนุ่มเผลอคิดไปว่าหากเขาโชคดีพอจะมีภรรยาและลูกที่น่ารักเช่นนี้ ชีวิตคงไม่เปลี่ยวดายอย่างที่เขานั่งอยู่ เขาคงหวงแหนหนักหนาจนไม่อาจทิ้งไปไหนแม้สักวันเดียว...

ระรินถ่ายทอดเรื่องการมาของญาติให้พี่ชายรับรู้ รหัททวมวดคิ้ว “ เขามาทำไมกัน ”

“ เห็นบอกว่าผ่านมาก็เลยลองแวะมาดู ”

“ เขาพูดอะไรบ้าง ” เสียงถามระแวงแคลงใจ

หญิงสาวนั่งคิดแล้วก็ได้แต่ยกไหล่ “ ไม่ได้พูดอะไรเป็นเรื่องเป็นราวหรอกค่ะ ค่อยเรื่องต่างๆ ไปเท่านั้น ถ้ามว่าตอนกลางคืนที่นี้เปลี่ยวไหม วันๆ หนึ่งรินทำอะไร ไปเที่ยวไหนบ้าง... น้องหลิวเลี้ยงยากหรือเปล่า... ไม่มีอะไรเป็นเรื่องเป็นราวเลยค่ะ ”

“ แปลก ” รหัททพืมพำ ความทรงจำของเขาที่มีต่อชายหนุ่มผู้นั้นก็คือสีหน้าท่าที่เคร่งขรึม ทว่าไยดีต่อทักทายอย่างเหลือเกิน น้ำเสียงของหญิงสาวยามเมื่อกกล่าวถึงเพื่อนที่รู้จักสนิทสนมกันมาแต่เยาว์วัยคนนี้ก็ช่างเต็มไปด้วยความสนิทสนมไว้วางใจอย่างยิ่งจนเขาเผลอวูบขึ้นด้วยความริษยาบ่อยครั้ง เขาไม่อยากจะเชื่อว่าญาติมาเพราะสนใจน้องสาวของเขา สีหน้าท่าที่สายตาที่เขาเคยเห็นไม่ได้บอกให้รู้เลยว่าญาติจะติดเนื้อต้องใจสาวลูกติดคนนี้

“ เขาถามถึงงานของพี่หรือเปล่า ”

“ ถามค่ะ ”

“ แล้วรินตอบว่ายังไง ”

“ ก็ตอบอย่างที่พี่ระกับพี่ปองซักซ้อมไว้นะซิคะ อะไรที่รินไม่แน่ใจรินก็เลี้ยงไป เขาก็ไม่ได้รับเรื่องเอาคำตอบ ”

สีหน้าของชายหนุ่มเครียดขึ้น หรือว่าญาติจะระแคะระคายเรื่องของเขาขึ้นมาบ้างแล้ว คนในวงการเดียวกันปกปิดกันไม่ได้ง่ายยิ่งเป็นวงการที่มีผู้แข่งขันไม่ก็ราย ช่วงชิงผลประโยชน์ขึ้นใหญ่กันอย่างดุเดือด ส่วนแบ่งตลาดและมูลค่ายอดขายที่ถูกถ่ายเทโยกย้ายมาทางฝ่ายเขาอาจทำให้ฝ่ายตรงข้ามสงสัย และญาติที่มิใช่คนโง่ขณะที่ทักทายก็ไม่ค่อยฉลาดกับการปิดบังใครสักเท่าไรเลย

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ต่อหมายเลขของหญิงสาว เสียงสัญญาณบอกให้รู้ว่าเธอปิดโทรศัพท์มือถือ เขาติดต่อเธอไม่ได้ตลอดทั้งวันราวกับเป็นความตั้งใจของเธอ แน่นอนที่เขารู้หมายเลขติดต่ออื่นๆ ทั้งหมดที่เธอปกปิดไว้ แต่เขาจะทำในสิ่งที่เธอคิดว่าเขาไม่รู้ทำไม เธอต้องการจะรักษาความลับของเธอ และเขาเองก็ต้องรักษาความลับของเขา...

ความรู้สึกยามก่อร่างอ่อนไว้ในวงแขน เคล้าเคลียริมฝีปาก ละมุนที่หอมกรุ่นยังชัดเจน ปรกาศตาอ่อนไหวแว่วอนของเธอ ตามมารบกวอนจนเขาไม่เป็นอันทำงาน

เมื่อคืนนี้ทักทายจากไปด้วยความรู้สึก อ่อนไหว น้อยใจ เขาตำว่าตัวเองที่ไม่มีปัญญาและความกล้าพอที่จะแก้ไข ได้แต่บอกตัวเองว่าเขากำลังเดินทางผิด

เขาควรจะต้องเกลียดเธอต่างหาก.....